

8 Přešlo jaro i léto a nastal podzim. Z Hnědáčka vyrostl krásný jezdecký kůň. Má svůj výběh, ve kterém se učí cválat v kruhu a skákat přes překážky. Moc jej to baví. Občas vstane časně ráno a jde s Toníkem do lesa, zbarveného krásnými podzimními barvami. Hnědáček rád ochutnává dozrálé šípky a jeřabiny. Jakmile se rozpustí ranní mlhy a slunce prohřeje mýtinu, zamíří k plané jablůnce a sní pár kyselých jablíček. Tu jablůnku objevil na mýtině ještě jako malý, když se honil za veverkami a kolušky. Jak rád na tu dobu vzpomíná! Les se mu zdá stejný jako tehdy. Jen Toník zestárl. Pohybuje se čím dál těžkopádněji. Hnědáček ho pozoruje s obavami. V ran-

ních mlhách mu často podklouznou kopyta na kamenech nebo vlhké trávě. Je unavený, a přece trpělivě táhne jednu kládu za druhou. Rád by mu pomohl, ale hospodář se tomu nápadu jen zasmál.

„Copak jsi tažný kůň? Podívej se na Toníka a jeho svalnaté nohy. Jeho tělo má obrovskou sílu. Dokáže si poradit i s těžkým lesním terénem. Běž raději do výběhu trénovat skoky, jednou z tebe bude dobrý závodní kůň,“ mávl rukou směrem ke stáji a vrátil se ke své práci.

Hnědáček tedy klusal ke stáji. Hospodář má pravdu: je mrštný, nebojí se skákat přes překážky a loukou běží s větrem o závod. Jen jedno mu ještě chybí, aby byl

jako ti koně, které kdysi zahlédl u řeky – krásná podkova zdobená kousky zářícími jako diamanty. „Však se již brzy dočkám,“ těšil se. „Než napadne první sníh, budu mít podkovu na kopýtku.“

Ten den se Toník zdržel v lese. Hnědáček jej netrpělivě vyhlížel. Cválal ve svém výběhu a každou chvíli otáčel hlavu na konec pastviny, kudy se Toník obvykle vracel domů. Už se stmívalo, když jej konečně zahlédl. Ale co to! Hnědáček nastražil uši a pozorně se zadíval do dáli. Toník kulhá! Nemůže došlápnout na jednu nohu! Trhavými pohyby poskakuje kupředu, doprovázen hospodářem a ostatními muži. Hnědáček běží, seč mu síly stačí.

„Toníku, co se ti stalo! Bolí to moc?“

„To nic, Hnědáčku. Táhl jsem těžkou kládu a ve svahu jsem uklouzl. Kláda mě strhla k zemi. Upadl jsem. Mám pohmožděnou nohu, ale zlomená není, zase se to spraví,“ statečně uklidňoval kamaráda. Noha jej bolela. Byl rád, že se blíží ke stáji.

„Neboj, Toníku, noha se ti uzdraví,“ těšil jej hospodář a s láskou poplácával Toníka po hřbetě. Pár týdnů si teď odpočineš a na jaře budeš zase plný síly,“ sliboval a věděl, že udělá všechno pro to, aby byl Toník zase v pořádku.

Hnědáčkovi bylo smutno. Myslel na svoji podkovu. Kovář říkal, že slouží k tomu, aby kopyta neklouzala. Proč jen

